

28 FEBRUARI 2010 – TWEEDE ZONDAG IN DE VEERTIGDAGENTIJD

EERSTE LEZING

GENESIS 15, 5-12.17-18

In die dagen leidde God Abram naar buiten en zei: „Kijk naar de hemel en tel de sterren, als ge kunt.” En Hij verzekerde hem: „Zo talrijk wordt uw nageslacht.” Abram geloofde de Heer en deze rekende hem dat als gerechtigheid aan. Toen zei God tot hem: „Ik ben de Heer, die u uit Ur in Chaldea heb geleid om u dit land in bezit te geven.” Abram vroeg: „Heer God, hoe kan ik weten dat ik het inderdaad zal krijgen?” Hij zei tot hem: „Haal een driejarige koe, een driejarige bok, een driejarige ram, een tortel en een jonge duif.” Abram haalde dit alles, sneed de dieren middendoor en legde de stukken tegenover elkaar; alleen de vogels sneed hij niet door. Er kwamen roofvogels op de dode dieren af, maar Abram joeg ze weg.

Bij zonsondergang viel Abram in een diepe slaap; hevige angst en duisternis overviel hem. Toen de zon was ondergegaan en het helemaal donker was geworden, zag Abram een rokende oven en een vurige fakkel die tussen de stukken doorging. Op die dag sloot de Heer een verbond met Abram. Hij zei: „Aan uw nakomelingen schenk Ik dit land, vanaf de beek van Egypte tot aan de grote rivier, de Eufraat.”

TWEEDE LEZING

BRIEF AAN DE FILIPPENZEN 3, 17 – 4, 1

Broeders en zusters, Volgt mij na en houdt hen voor ogen die zich gedragen naar het voorbeeld dat ik u gegeven heb. Want ik heb er u al vaak over gesproken en moet het nu onder tranen herhalen: velen leiden een leven dat hen indeelt bij de vijanden van Christus' kruis. Zij zijn op weg naar de ondergang, hun buik is hun God, in hun schande stellen zij hun eer, zij hebben hun zinnen gezet op het aardse.

Maar ons vaderland is in de hemel en uit de hemel verwachten wij onze Verlosser, de Heer Jezus Christus. Hij zal ons armzalig lichaam herscheppen en het gelijkvormig maken aan zijn verheerlijkt lichaam, met dezelfde kracht die Hem in staat stelt het heelal aan zich te onderwerpen.

Daarom, mijn beminde broeders en zusters, naar wie ik zo verlang, mijn vreugde en mijn kroon, houdt aldus stand in de Heer, mijn geliefden.

EVANGELIE

LUCAS 9, 28b-36

In die tijd nam Jezus Petrus, Johannes en Jakobus met zich mee en besteeg de berg Tabor om er te bidden. Terwijl Hij in gebed was veranderde zijn gelaat van aanblik en werden zijn kleren verblindend wit. En zie, twee mannen waren met Hem in gesprek; het waren Mozes en Elia die in heerlijkheid verschenen waren, en zij spraken over zijn heengaan dat Hij in Jeruzalem zou voltrekken. Petrus en zijn metgezellen waren intussen door slaap overmand. Klaar wakker geworden zagen zij zijn heerlijkheid en de twee mannen die bij Hem stonden.

Toen dezen van Hem heen wilden gaan zei Petrus tot Jezus: „Meester, het is goed dat wij hier zijn. Laten wij drie tenten bouwen, een voor U, een voor Mozes en een voor Elia.” Maar hij wist niet wat hij zei. Terwijl hij zo sprak, kwam er een wolk die hen overschaduwde. Toen de wolk hen omhulde, werden zij door vrees bevangen.

Uit de wolk klonk een stem die sprak: „Dit is mijn Zoon, de Uitverkorene, luistert naar Hem.” Terwijl de stem weerklonk bemerkten zij dat Jezus alleen was. Zij zwegen erover en verhaalden in die tijd aan niemand iets van wat zij gezien hadden.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Het visioen van de Melkweg

ELKE TWEDE ZONDAG IN DE veertigdagentijd lezen we de gedaanteverandering van Jezus op de berg Tabor. Net ervoor heeft Jezus aan zijn leerlingen gezegd dat zijn zending slecht kon aflopen. De religieuze leiders worden almaar agressiever tegen Jezus. De spanning heeft ook al geleid tot een paar incidenten tussen Jezus en zijn leerlingen. Zij willen dat Jezus koning wordt in Jeruzalem, maar Jezus ziet dat anders. Hij merkt de ontgoocheling bij zijn leerlingen. De ontmoediging. Daarom wil Hij ze een blik op de uiteindelijke toekomst bieden: alles zal ooit stralend wit worden, doorzichtig en helder. God houdt zijn beloften. Zijn beloften. En dat zijn niet steeds onze beloften.

Eigenlijk vinden we net hetzelfde verhaal van belofte-ontmoediging-bemoediging in de eerste lezing van deze zondag. God engageert zich voor mensen. Hij blijft trouw aan zijn beloften. Ooit komt alles terecht. Ooit breekt de definitieve ochtend aan.

Maar nu is het nacht. Abram ligt in zijn tent naast Sarai. Het is nacht, ook in de ziel van Abram en waarschijnlijk ook in zijn relatie met Sarai. Lang geleden is hij weggetrokken uit zijn geboortestad Ur in Irak. Er was een Stem die hem riep. Naar het zuidwesten gaan. Een eindeloze weg, met zoveel woestijn en bergen. Abram is moe. Moedeloos. Ja, God heeft hem beloofd dat hij ergens zou thuiskomen in een oase. En ook dat hij een zoon zou hebben. Maar ze krijgen oase noch zoon. En Sarai is al over de vijftig.

„Waar ga je heen, Abram?“, vraagt Sarai. „Naar de sterren kijken. Ik kan niet slapen.” Duizend sterren in de Melkweg. Abram kijkt naar de sterren. En stilaan lijken de sterren naar hem te kijken. En de sterren stellen vragen: „Wie zou ons gemaakt hebben? Waar komen wij vandaan? En jij, Brammetje, wie heeft jou gemaakt?” En de stem van de sterren echoot een andere stem, die Stem van de belofte: „Wees niet bang, Abram. Ik zal jou als een schild beschermen. En dat kind komt er ook. Beloofd is beloofd. Tel nu de sterren, als je dat kunt. Zo talrijk worden je nakomelingen.”

Toen Abram weer binnenkwam in de tent, vroeg Sarai: „Was er nu iets te zien met die sterren?” „Ja, alles”, zei Abram. „De sterren vertelden van God. En zeiden dat we toch beter konden vertrouwen. God zal ons niet in de steek laten. Slaapwel, mijn Sarai.”

Maar 's ochtends is het visioen weg. Alles is weer dor en hopeloos. Sarai heeft al zo veel rimpels en er is in de verste verte geen palmboom te zien. „Ik kan nu niet langer wachten”, zegt Abram tot Sarai. „We moeten iets doen. God houdt ons voor de gek. Ik wil zekerheid. Ik wil een contract in plaats van een belofte.” Sarai ziet Abram vertrekken met een koe, een bok, een ram en twee duiven. Abram voltrekt een wreed ritueel. Hij doodt de dieren en hakt ze middendoor. Hij legt ze op twee rijen, zodat ze een pad vormen. Zo wil hij een contract afsluiten op oeroude wijze. De twee partners lopen daarbij tussen die doorgesneden dieren door en sluiten een bloedverbond: „Als we onze belofte niet houden, mogen we worden zoals die dieren, opgevreten door aasgieren.”

Heen en weer loopt Abram tussen de dieren. Maar hij is alleen. God komt niet. Abram schreeuwt: „God, Je vertelde me van de sterren, maar ik wil Je hier. Geef me een teken van Je mooie beloften. Sluit een contract.” Maar er komen slechts aasgieren. Abram slaat ze weg tot het nacht wordt. Van ellende valt hij in slaap. Verlaten, bedrogen, voelt hij zich. Maar plotseling schiet hij wakker. Op het pad tussen de gehalveerde dieren gaat een grote fakkel heen en weer, een vuurkolom. De Heer is gekomen: tongen van vuur!

Vreemd, Abram wilde God dwingen en Hij kwam niet. Doodvermoed valt hij in slaap. Ten einde menselijke krachten. En dan is God er weer. Net zoals vorige nacht, toen de sterren vertelden. God sluit een verbond met mensen. Niet de mensen sluiten een verbond met God, dat kunnen ze niet. Maar ik denk dat God niet was gekomen, als Abram zich niet eerst doodop had gevochten en gesmeekt.

De zon komt op. Abram gaat naar huis. „Ik was zo ongerust”, zegt Sarai. „Ik ook,” zegt Abram, „maar nu wéét ik dat we maar beter weer vertrouwen. God zal ons niet in de steek laten.”

Zo hebben mensen al bijna vierduizend jaar lang doorverteld dat God zijn beloften houdt. Zijn beloften. En dat zijn niet steeds onze beloften. Misschien toch beter eens naar de sterren kijken. Lang genoeg tot ze ons iets zeggen.

(Voor deze commentaar vond ik inspiratie in Nico ter Linden, *Het verhaal gaat*, deel 1, blz. 64-70)